

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Asan/10/2021
Identifikačné číslo spisu: 6019200456
Dátum vydania rozhodnutia: 30. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Anita Filová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:6019200456.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anity Filovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov JUDr. Petry Príbelskej, PhD., a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., vo veci žalobcu (sťažovateľ): W. S. Š., K. L.: X. I. XXXX, D. S. P. G. D. XX, XXX XX L. J., zastúpený advokátkou: Mgr. et Mgr. Lívia Šouc Kost'ová, so sídlom Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, Odbor opravných prostriedkov, so sídlom Námestie Ľ. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: OU-BB-OOP1-2019/015331-002/6GM z 24. apríla 2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 26Sa/11/2019-62 z 18. septembra 2020, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania a správneho súdneho konania

1. Dňa 7. novembra 2016 malo na čerpacej stanici vo Zvolene dôjsť medzi žalobcom a pánom I. S. ml. („poškodený“) k fyzickému incidentu. Vec bola vybavovaná ako priestupok na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Zvolen (ďalej aj ako „OR PZ Zvolen“) pod č. ORPZ-ZV-OPP3-1086/2016-P, ktorý vec dňa 15. decembra 2016 vnútorne postúpil na riešenie ako trestný čin.

2. OR PZ Zvolen vec vedenú pod ČVS: ORP-1152/ZV-ZV-2016 po začatí trestného stíhania (toto bolo začaté dňa 13. januára 2017) dňa 10. marca 2017 postúpil Okresnému úradu Zvolen na prejednanie ako priestupok. Po zrušení tohto postúpenia prokurátorkou Okresnej prokuratúry Zvolen dňa 31. marca 2017, bola dňa 22. júna 2017 pod č. 2 Pv 33/17/6611-12 podaná na žalobcu obžaloba pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona.

3. Okresný súd Zvolen, po tom, čo bol jeho odsudzujúci trestný rozkaz z 29. júna 2017 na základe podaného odporu zrušený v celom rozsahu, na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom, ale mohol by byť priestupkom, uplatniac materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona. Uznesením sp.zn. 5 T 73/2017 z 26. marca 2018, právoplatným dňa 26. júla 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 4 To 76/2018 z 26. júla 2018, Okresný súd Zvolen dňa 5. novembra 2018 postúpil vec žalobcu Okresnému úradu Zvolen, ktorému bol spis doručený 16. novembra 2018.

4. Rozkazom o uložení sankcie za priestupok z 23. novembra 2018 pod č. OU-ZV-OVVS-2018/015224 bol žalobca uznaný vinným, že dňa 7. novembra 2016 v čase asi o 16:15 hod. vo Zvolene, na čerpacej stanici pohonných hmôt Metro, Zvolen-Stráž, po predchádzajúcom verbálnom konflikte s poškodeným, tohto bezprostredne po jeho oplúťí fyzicky napadol tak, že ho päšťou pravej ruky udrel do oblasti ľavej sluchy, čím poškodenému spôsobil zranenia, a to ľahkú formu pomliaždenia okoloušnicovej krajiny a spánkovej krajiny vľavo, ktoré zranenie by si podľa znaleckého posudku vyžiadalo práceneschopnosť spojenú s dobou liečenia v trvaní 6 dní, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví, čím spáchal priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov („ZoP“). Za to mu bola uložená sankcia, a to pokarhanie.

5. Po podaní odporu žalobcom vydal dňa 18. januára 2019 Okresný úrad Zvolen pod č. OU-ZV-OVVS-2019/000802 rozhodnutie, znejúce vo výroku o vine totožne ako odporovaný rozkaz, s tou zmenou, že bolo doplnené, že zranenia poškodeného boli vyhodnotené podľa znaleckého posudku č. 09/2017 znalca z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie chirurgia C.. I. N., s tým, že žalobcovi bolo rovnako uložené pokarhanie. Bola mu tiež uložená povinnosť nahradiť trovy konania štátu.

6. Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím toto odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie z 18. januára 2019 potvrdil. Žalobca namietal, že správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav, pretože on dal poškodenému iba facku, neudrel ho päšťou. Pokiaľ ide o svedkov - rodičov poškodeného, títo sa nenachádzali v blízkosti incidentu, a teda ich výpovede potvrdzujúce verziu poškodeného nie sú preukazné. Správny orgán sa ďalej nezaoberal mierou spoločenskej nebezpečnosti jeho konania, a to najmä pokiaľ ide o to, že sa bránil proti útoku vedenému poškodeným proti nemu, ktorý mal spočívať aj v kopnutí, nielen v jeho oplúťí poškodeným.

7. Žalovaný uviedol, že zo záverov znaleckého posudku, ktorý bol v danej veci vyhotovený, vyplýva, že charakter poranenia poškodeného je taký, že nemohol byť spôsobený iba fackou; to zodpovedá aj výpovediam matky a otca poškodeného, ktorí boli pri incidente prítomní.

8. Žalovaný ďalej skúmal, či konanie žalobcu nebolo obranné voči útoku poškodeného, a teda či protiprávnosť konania žalobcu nie je vylúčená pre nutnú obranu. Hoci žalobca tvrdí, že poškodený ho okrem oplúťia aj kopol pred tým, než ho žalobca fyzicky napadol, z výpovedí žalobcu a jeho manželky, ktorá bola tiež pri incidente prítomná, nie je možné ustáliť, že tomuto napadnutiu žalobcom predchádzalo kopnutie poškodeným, a to pre rozpor medzi týmito výpoveďami (obaja vypovedali v rôznej dobe odlišne o tom, čo presne malo predchádzať napadnutiu poškodeného žalobcom). Žalobcom tvrdený priebeh incidentu nie je možné verifikovať ani z kamerového záznamu. V takom prípade reakcia v podobe napadnutia poškodeného päšťou žalobcom zjavne nie je primeraná útoku poškodeného v podobe oplúťia, a teda nie sú splnené podmienky pre nutnú obranu ako okolnosť vylučujúcu protiprávnosť konania žalobcu.

9. Žalobca v podanej žalobe argumentoval v podstate tým istým spôsobom, ako v podanom odvolaní. Namietal tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Napadnutým rozsudkom bola žaloba zamietnutá a žalobcovi nebolo priznané právo na náhradu trov konania.

10. Krajský súd prvotne skúmal dodržanie prekluzívnej lehoty na prejednanie priestupku podľa § 20 ods. 2 ZoP. Keďže vo veci pre ten istý skutok prebiehalo trestné stíhanie od 13. januára 2017 do 26. júla 2018, a samotné priestupkové konanie bolo právoplatne ukončené 17. mája 2019, dvojročná

lehota určená na prejednanie priestupku žalobcu bola zachovaná, lebo plynula len od 8. novembra 2016 do 13. januára 2017 a znova od 26. júla 2018 do 17. mája 2019.

11. Krajský súd nepovažoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné a námietky žalobcu v tomto smere vyhodnotil ako všeobecné. Poukázal na to, z akých úvah žalovaný vychádzal, ako vyhodnotil jednotlivé dôkazy a čo vzal žalovaný za podklad svojho rozhodnutia. Len odlišnosť v úvahách na strane žalobcu oproti žalovanému nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia nezakladá.

12. Krajský súd ďalej skonštatoval, že konanie žalobcu bolo možné hodnotiť ako úmyselné, čo vyplýva aj z kamerového záznamu, ktorý bol vykonaný i na pojednávaní v konaní pred krajským súdom. Zo záznamu je zrejmé, že žalobca poškodeného udrel a konal pritom v súlade so svojou vôľou. Pokiaľ ide o následok tohto úderu, z administratívneho spisu vyplýva, že poškodený mal mierny opuch v podkoží v sluchovej a spánkovej oblasti s predpokladanou dobou liečenia 3 až 5 dní (lekárska správa C.. G. G. zo 7. novembra 2016; sekundárny lekár, Nemocnica Zvolen), mierny opuch v oblasti ucha a spánkovej oblasti (lekárske potvrdenie C.. C.. I. K. z 30. novembra 2016, poškodeného ošetroval 7. novembra 2016; všeobecný lekár v Obyciach), resp. že poškodený utrpel ľahkú formu pomliaždenia okoloušnicovej krajiny a spánkovej krajiny hlavy vľavo aj s opuchom a s prácenechopnosťou v trvaní 6 dní (znalecký posudok č. 09/2017 znalca C.. I. N.). Tvrdenie žalobcu o tom, že závery žalovaného nemajú oporu v spise, preto nemohli obstáť. Napadnutými rozhodnutiami tiež nebol žalobca uznaný za vinného aj za zhoršenie sluchu poškodeného, preto jeho námietky v tomto smere nemajú vzťah k preskúmaným rozhodnutiam.

13. Krajský súd ďalej uviedol, že skutočnosť, že poškodený žalobcu opl'ul, nemá nijaký vplyv na záver, že žalobca poškodeného následne udrel. Rovnako z kamerového záznamu nevyplýva, že by poškodený bol žalobcu pred úderom do tváre kopol do kolena. Žalovaný sa rovnako dostatočne zaoberal aj spoločenskou nebezpečnosťou konania žalobcu a vyhodnocoval, či žalobca nekonal v nutnej obrane.

14. Krajský súd poukázal na to, že správne orgány založili svoje závery na kamerovom zázname z miesta incidentu, na lekárske správach a na znaleckom posudku. Svedecké výpovede rodičov poškodeného tak neboli jediným dôkazom proti žalobcovi, pričom ak si títo nespomínali na konkrétne detaily miesta incidentu, toto je pochopiteľné vzhľadom na uplynulší čas.

II. Argumentácia účastníkov konania

15. Žalobca (sťažovateľ) podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť. Uplatňuje v nej dôvody podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) Správneho súdneho poriadku („SSP“). Namíeta nedostatočne zistený skutkový stav, pričom ponúka vlastnú verziu priebehu incidentu dňa 7. novembra 2016, odmieta vierohodnosť svedkov - rodičov poškodeného, pričom títo vzhľadom na svoju pozíciu ani incident vidieť nemohli. Tvrdí, že on bol napadnutý poškodeným a len sa bránil. Ďalej tvrdí, že zo záverov lekárskeho ošetrenia vykonaného na poškodenom bezprostredne po incidente vyplýva, že tento iba trpel bolesťou, čo je navyše subjektívna kategória. Sťažovateľ tiež namíeta absenciu relevantných odpovedí na jeho žalobné námietky v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu.

16. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie.

17. Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhuje kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú.

III. Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

18. Dňa 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) činnosť a začal konať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší súd“) v správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy SR v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a

doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu 12. apríla 2021 a zaregistrovaná v jeho správnom kolégiu pod sp.zn. 1Asan/10/2021. Od 1. augusta 2021 je teda na konanie o nej príslušný Najvyšší správny súd. Vec bola náhodným spôsobom pridelená do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku pod pôvodnou spisovou značkou.

19. Najvyšší správny súd, po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

20. Nosná časť kasačných bodov sťažovateľa sa týka toho, či bol skutkový stav v jeho veci zistený dostatočne, alebo nie.

21. Najvyšší správny súd po preštudovaní administratívneho spisu a napadnutého rozsudku nenadobudol pochybnosť, že by skutkový stav nebol riadne správnymi orgánmi zistený. Aj keby tieto orgány vôbec nevychádzali z výpovede rodičov poškodeného (ktoré sťažovateľ pre rôzne dôvody spochybňoval), skutkový stav v rozsahu relevantného konania sťažovateľa voči poškodenému bol objektívne ustálený na základe kamerového záznamu, ktorý na pojednávaní ako dôkaz vykonal krajský súd, a z ktorého vyplýva, že sťažovateľ poškodeného udrel do tváre (a nie mu iba vlepil facku). Svedectvo rodičov poškodeného teda vôbec nebolo pre skutkové závery správnych orgánov dôležité alebo dokonca nosné a uvedené závery bolo možné prijať i bez tohto svedectva. Z uvedeného záznamu (vykonaného ako dôkaz na pojednávaní pred krajským súdom) tiež nevyplýva, že by poškodený sťažovateľa kopol do kolena pred tým, než sťažovateľ udrel poškodeného do tváre.

22. Lekárske doklady, ako aj znalecký posudok založené v administratívnom spise potom potvrdzujú v rozsahu relevantného následku konania sťažovateľa voči poškodenému drobné poranenie na tvári poškodeného. Lekárske závery C.. G. S. C.. C.. K. nekonštatujú len existenciu bolesti u poškodeného, ako tvrdí sťažovateľ, ale konštatujú aj existenciu opuchu a pomliaždenia hlavy u poškodeného, bez potreby ambulantnej liečby. Znalecký posudok konštatuje, že toto poranenie vzniklo úderom do tváre, teda charakter poranenia poškodeného je taký, že nemohol byť spôsobený iba fackou. Porucha sluchu nebola vôbec posudzovaná správnymi orgánmi ako súčasť priestupkovo postihnutelného konania sťažovateľa, preto jeho opakovane uplatňované námietky s prejednávanou vecou vôbec nesúvisia.

23. Na tomto mieste Najvyšší správny súd zdôrazňuje, že pre konajúce správe orgány a správne súdy nie je v princípe relevantné sociálne pozadie incidentu medzi sťažovateľom a poškodeným či sociálne pohnútky konania jednotlivých aktérov incidentu. Relevantné je, či priebeh skutku čo do jeho objektívnych znakov bol preukázaný, alebo nie. V práve rozhodovanej veci priebeh skutku preukázaný bol, a to konkrétne kamerovým záznamom (konanie sťažovateľa a čo mu predchádzalo) a lekáskymi správami, resp. znaleckým posudkom (následok konania sťažovateľa).

24. K právnej kvalifikácii skutku správnymi orgánmi a krajským súdom nemá Najvyšší správny súd výhrady. Sťažovateľ poškodenému spôsobil poranenie na tvári, čo je možné hodnotiť ako drobné ublíženie na zdraví. Podľa názoru Najvyššieho správneho súdu je drobným ublížením na zdraví drobné poškodenie zdravia, ktoré ešte nedosiahlo intenzitu ublíženia na zdraví podľa písm. b/ § 49 ods. 1 ZoP. V prípade písm. b/ by sa už vyžadoval relevantný lekársky zásah a sťaženie obvyklého spôsobu života poškodeného v rozsahu menšom ako v prípade až trestnoprávne relevantného konania (cf. SREBALOVÁ, M. a kol. Zákon o priestupkoch. Komentár. (2020) Komentár k § 49 [elektronický zdroj]). V práve súdenej veci sa uvažovanie správnych orgánov nevedlo až týmto smerom a fyzický atak sťažovateľa voči poškodenému s konkrétnym trvajúcim následkom (prejavom v podobe poranenia na tvári) tak hodnotili správne orgány najmiernejšie, ako bolo na pôdoryse § 49 ZoP možné.

25. Na tomto mieste Najvyšší správny súd pripomína, že v § 49 ZoP sú jednotlivé fyzické ataky voči telesnej integrite nedosahujúce ešte trestnoprávnu relevanciu odstupňované podľa závažnosti od najmenej závažného (schválnosť; cf. rozsudok Najvyššieho správneho súdu z 30. septembra 2021

sp.zn. 1Asan/12/2019, č. 12/2022 ZNSS, bod 37) po závažnejšie, a to drobné ublíženie na zdraví podľa písm. d/ ods. § 49 ZoP a potom ublíženie na zdraví z nebanlivosti podľa písm. b/ ods. 1 § 49 ZoP. Správne orgány tak správne vyhodnotili, že v prípade sťažovateľa, ktorý spôsobil istý fyzický následok na tele poškodeného, ide o drobné ublíženie na zdraví. Posúdenie konania ešte miernejšie ako schválnosť by nebolo možné, pretože v prípade schválnosti by nesmel na tele poškodeného ostať žiaden, hoci len veľmi krátkodobý následok. Ironicky by preto v prípade, ak by sťažovateľ poškodeného naspät' „len“ opl'ul, mohlo ísť o schválnosť; v situácii, keď sťažovateľ spôsobil na tele (tvári) poškodeného isté drobné poranenie, už musí ísť o kvalifikačne závažnejší priestupok, čomu vyhovuje posúdenie konania sťažovateľa ako drobného ublíženia na zdraví podľa § 49 ods. 1 písm. d/ ZoP.

26. Rovnako tak existenciu úmyslu sťažovateľa vo forme priameho úmyslu, teda že sťažovateľ vedel, že svojím konaním spôsobí následok (drobné ublíženie na zdraví u poškodeného), a tento následok chcel spôsobiť, je možné považovať za ustálenú. Najvyšší správny súd odkazuje na priebeh ataku sťažovateľa voči poškodenému, ako bol krajským súdom zistený dokazovaním na pojednávaní pred ním z kamerového záznamu.

27. Napokon pokiaľ ide o to, či sťažovateľ konal v nutnej obrane, čo by vylučovalo protiprávnosť jeho činu [§ 2 ods. 2 písm. a/ ZoP], Najvyšší správny súd uvádza, že sťažovateľ nepostupoval primeraným spôsobom podľa citovaného ustanovenia, keď na opl'utie (iný atak poškodeného voči sťažovateľovi pred atakom sťažovateľa voči poškodenému nebol zistený) reagoval fyzickým atakom vyššej intenzity. Taký atak zjavne nebol potrebný, snád' iba ako prejav odvety sťažovateľa proti poškodenému, taká odvetá (vo svojej podstate neprimeraná útoku voči sťažovateľovi) však protiprávnosť činu sťažovateľa nevylučuje.

28. Na záver Najvyšší správny súd konštatuje, že nezistil, posudzujúc vec z hľadiska § 195 písm. b/ SSP, že by došlo k zániku zodpovednosti sťažovateľa za priestupok v dôsledku uplynutia času podľa § 20 ods. 2 ZoP. Ako v podstate veci správne uzavrel krajský súd, ku dňu právoplatnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného (17. máj 2019) a po odrátaní doby, počas ktorej sa viedlo vo veci trestné stíhanie (13. január 2017 až 10. marec 2017, keďže došlo k postúpeniu veci na priestupkový orgán, a opätovne 31. marec 2017, po zrušení tohto postúpenia prokurátorkou, až 26. júl 2018, keď nadobudlo postúpenie veci súdom na priestupkový orgán právoplatnosť; t.j. spolu 538 dní), uplynulo spolu 383 dní, čo je zjavne pod hranicou dvoch rokov podľa § 20 ods. 2 ZoP.

29. Najvyšší správny súd ďalej nezistil ani iné dôvody uvedené v § 195 SSP, na ktoré musí prihliadať z úradnej moci, a ktoré by odôvodňovali iný výrok tohto rozsudku než zamietavý. V tomto smere ale Najvyšší správny súd upozorňuje krajský súd, v odôvodnení napadnutého rozsudku opakovane sa odvolávajúci na žalobné body a jeho viazanosť nimi, že v konaní vo veciach správneho trestania práve podľa uvedeného § 195 SSP musí správny súd isté typy vád preskúmaného administratívneho rozhodnutia a procesu skúmať aj nad rámec žalobných bodov, teda inými slovami žalobnými bodmi pri prieskume rozhodnutí o správnom trestaní nie je v niektorých situáciách obmedzený.

IV. Záver

30. Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť pre vyššie uvedené dôvody postupom podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

31. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a, § 168 SSP tak, že účastníkom konania náhradu trov kasačného konania nepriznal. Dôvodom daného rozhodnutia bolo, že sťažovateľ nemal úspech v kasačnom konaní, a žalovanému nárok na náhradu trov konania možno priznať iba výnimočne, pričom kasačný súd v danom konaní výnimočnosť nezhliadol.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.